

Midre az alatalunk cselba net Magyar Olvasó könyvnek' első kötetét ezenel a magyar Kormány
kegyes jóváhagyása alá szerkeszteni bátorodunk, s kényszeresennek látjuk egy szerkesztő,
kellő állatkészességűt, az egész gyűjtemény tervének nem vártatást adni.

Először a Magyar Olvasó a német nyelvű folyóiratok példájára írt és a ma-
gyar kormány által már el is fogadott olvasókönyvet vettük, a nélkül a kor-
ban, hogy hova furatosan ragaszkodnánk. A helyet ugyan is, hogy a kor
lelő exikket a könyv elején, egy rakáson, adnók, s a legutóbbiak mellé aro-
kat az egyes fajok elején borsánni; azon exikket pedig, melyek a stílusnak alálános
fajáértelmeit, s faji különbségeit (mint keltesség, finőség, humor, komikum stb) tárgyalják,
a könyv végére tárgyairól tartani fel. Jettük pedig ezt azért, hogy maga-
a gyűjtemény szerkesztése mutatassa mindegy, mit helyén elitt is mit ké-
sőbbre olvasatni.

Az eladási formái közül az elbeszélőt sokszor első helyre. Mi természetesen
az ember primitív állapotával inkább meggyező, mint valamilyen, való vagy költött,
eseménynek elbeszélése. Egy keletkezett, első fokú, a nép- vagy tündésnév, a mythos
is monda; továbbá az eszaki, vagy állatkész, mely első stadiumban (törte-
világnézet, mint tanköltettség. Monda is mythos tömeggéből alakul így az epos-
poesia, melyről a historiára történeket átmenettel. E reuslet, mint Molart, mi is
megtarisó, azon különbséggel, hogy a népmesét, az elbeszélőt a legnagyobb isfaj-
ját borsánnatnak legelül, mint a mely egyszerűen a tömegtől, nem pedig, mint az
állatkész, egyes kiváló bölcsesül, tanítóknak ered, is sem hagyományhoz sem tá-
marokodik, mint a monda, sem papi befolyást nem gyarított, mint a mythos,
legenda. Az Iliásnak tarratmi is mutatványos kivonata után (mely utóbbra Molart
váltatva az nyugodunk megphozzabb mutatványos utat a „kiváló” stromból” az
hatalmh, nem azért, mintha újabb epicsaink, főleg törösmagyar, működésük hely-
sen nem méltánylatiok, de mivel a remek és kifejezési elemzés után, melyet
Toldy János a Trinyiáért alálve a tanulók inkább beláthat az epos-
compositiojába, mintha újabb költeményeinkből adunk volna, bár kiváló, reit.
leteket, vagy tarralmunkat vönrak volna ki, főleg mintán exekben, minden egyéb
jelenségek mellett, a composio az, a mit legnagyobb teljesülte epos nem mutat-
ni. Az eposról a historiára lépünk, egy pár mutatvány a történeírás esemény-
korából is köztelven, a bibliára néve, prozafantokul, kénytelenek valánk a Karolyi-
jela avult fordítással elédni meg, a classicusokból az Köpönykö fordításával jobbat
nem arhatunk. Az utóbbi korszak exikkben leginkább Rajkára kele fordítotunk,
hogy a tekintetben oly várolatossá nem arhatunk, mint Molart, az történe-
irodalomunk, a magyar nyelvű a németel összehasonltva, mondti.

Szeret beárjuk az első kötet. Itarra van, az elbeszélés azon reussé fajtái a
sermi, melyet újabbak, mint a „historia”, melyek az új kor fejteményei. A magy-
Ort a regény, a becsület, költői becsület. Ide várnjuk az eddig is, mely mindegy egy,
aránylag újabb, költői becsület, minden t. i. az ember a primitív állapotok vönrak-
várakozásban kénytelen emytrülett kérseni. Az eddig egy rétről, a ballada is, re-
máncra más rétről, természetesen hidas képer a tanos költeményre. Enek is dal,
humus is oda. Agyurk frönyés az utóbbiak, vagy fozzunk meg az a magyar
sokengestől: ime! a tanköltettségrel vagyunk a epigramm alaktja mind két
nem el fogatja: majd egy dalnak, vagy odának, majd egy daturának nyújtva magex,
rejt, quintessenciáját. Ha az odától görög epigramma, eütl a rómaiakra jártunk,
stípus leborásakörünk a tanköltettség országhába. Szaira, parodia travesia, - lépünk
itt, s nem az eposnál van helye, az elemeknél fogva, melyek lenyegre teljes, vagy
a melyeket költői rekm; a költői level, s négre a fajtáképi tanköltettség. It elhagy-
juk ismét a poesit a prosai level-, s ismereti formákkal ismerkedünk meg; az
utóbbiakról a fajnoktatás elwelkedünk; a prosai tanítás legteljek nem fajták.
A ipeus orat hino proais ~~mutatványos~~ Végre, az eladási formák sorozatát, a
dramás írunk el; s beárival költet ~~mutatványos~~ oly exikket jóvünk,
melyek a ~~szíves~~ alálános fajták förtelkeit fajták.

Im exekben vélünk egy oly ~~magyar~~ köpönykö körjátat örneakkhasni, mely a
folyóiratunk ~~feljött~~ oratályainak fajtáképi elemekhez. Ha a kiválóak most „múda”
nyújtva a VIII.-dik oratálynak, stípuséki elemekhez. Ha a kiválóak most „múda”
rabot, vagy elemek exikket, nem mindenkori ienik meg a teljes mértékét: óhaj-
juk figyelmébe vérseni, hogy vajmi keves irodalomunkban az oly darabok orama,
melyek, forma-cökely mellett, oly tarralmak, hogy tanuló ifju kéziké adathasívaak,
s hogy a magyar kifejezést ~~magyarságunk~~ meg nem vedarre le körtörítést.

A szerkesztő.

MACYR
TIBOLITHS ANADAMA